

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 426/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim II Wydział Karny z dnia 10. 03. 2022 roku w sprawie II K 148/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k, polegająca na niezasadnej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego (spójnym i	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

logicznym),
niezasadnej
odmowie
wiarygodności
zeznań świadka I.
P., potwierdzającym,
iż oskarżony nie
dokonał
zarzucanych mu
czynów, niezasadne
przydanie waloru
wiarygodności
zeznaniom
świadków Ł. i J.
K., D. M., a tym
samym dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
wyjaśnień
oskarżonego
polegającej na
bezpodstawnym
uznaniu, że
wyjaśnienia
oskarżonego nie
są konsekwentne,
zawierają
wewnętrzne
sprzeczności,
podczas gdy
prawidłowa analiza i
ocena tego dowodu
powinna prowadzić
do wniosku, że
wyjaśnienia te są
stanowczo
konsekwentne i nie
zawierają
wewnętrznych
sprzeczności i
znajdują oparcie w
niniejszym stanie
faktycznym, co
niewątpliwie miało
wpływ na treść
rozstrzygnięcia, a
także dokonanie
dowolnej w miejsce
swobodnej oceny
dowodu z zeznań

	<p>wskazanych świadków i uznaniu tych zeznań za konsekwentne spójne i wiarygodne w sytuacji, gdy zeznania te są niekonsekwentne, zawierają wewnętrzne sprzeczności i z tego względu nie powinny zostać uznane za wiarygodne.</p> <p>- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia a polegający na bezzasadnym ustaleniu sprawstwa w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje do tego podstaw a prawidłowo oceniony na etapie subsumpcji i wyrokowania powinien doprowadzić Sąd do wniosku, że oskarżony nie popełnił zarzucanych mu czynów, co winno skutkować uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów.</p>			
--	--	--	--	--

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Oba zarzuty sprowadzają się w istocie do kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, odnośnie uczestnictwa w przedmiotowym zdarzeniu oskarżonego O. P.. Apelacja nie zdołała jednak wykazać, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji opierają się na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Natomiast Sąd I instancji rzetelnie, zgodnie z treścią art. 410 k.p.k., rozważył wszystkie dowody, przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wykazał dlaczego jednym dowodom należało dać wiarę, a innym z kolei – waloru takiego odmówić.</p>		

Wbrew twierdzeniom skarżącego, także ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, a dotyczące sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów są prawidłowe, gdyż stanowią wynik, nie budzącej zastrzeżeń i zgodnej z art. 7 k.p.k., oceny zebranych w sprawie dowodów.

Sąd odwoławczy, w pełni zgadza się z przeprowadzoną przez Sąd I instancji oceną przeprowadzonych w sprawie dowodów.

W szczególności Sąd meriti nie popełnił błędu dając wiarę zeznaniom pokrzywdzonych Ł. K. i J. K., **którzy bez cienia wątpliwości i wykluczając tu jakikolwiek błąd,** rozpoznali O. P., jako osobę, która brała udział w pobiciu Ł. K. i uszkodzeniu ciała J. K.. Świadkowie ci nie znali wcześniej oskarżonego, nie byli z nim skonfliktowani i **nie mieli żadnych powodów,** aby

bezpodstawnie pomawiać oskarżonego o popełnienie przestępstwa, jeżeliby rzeczywiście on tego nie dokonał.

Zeznania świadków Ł. K. i J. K. były przy tym spójne i wyważone. Wskazywali także na okoliczności korzystne dla oskarżonego, co dodatkowo przemawia za wiarygodnością ich depozycji.

Wersję pokrzywdzonych wspierają także zeznania świadka D. M.. Wprawdzie zeznał on, że oskarżonego O. P. nie rozpoznaje na 100 procent, gdyż widział go tylko przez chwilę, ale właśnie to przemawia za szczerością jego relacji i przeczy sugestiom o jakiejś sąsiedzkiej zмовie przeciwko oskarżonemu.

Skarżący ogólnikowo zarzucając zeznaniom ww. świadkom, że są one niekonsekwentne i zawierają wewnętrzne sprzeczności, nie

wskazuje tu żadnych konkretów i nie przytacza fragmentów, w których mieliby oni rzekomo zeznawać niekonsekwentnie i sprzecznie, co uniemożliwia jakkolwiek rzeczową polemikę z tak przedstawionymi zarzutami.

Sąd meriti podał także przekonywujące powody, dla których nie dał wiary wyjaśnieniem oskarżonego oraz zeznaniom wspierających go osób, a zwłaszcza świadka I. P.. Argumentacja Sądu I instancji jest w pełni poprawna i w całości mieści się w granicach wyznaczonych treścią art. 7 k.p.k. Zgodzić się w pełni należy z Sądem I instancji, iż zeznania świadka I. P. oraz wyjaśnienia oskarżonego Y. C., co do braku na miejscu zdarzenia O. P. pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, a zwłaszcza z zeznaniami pokrzywdzonych Ł. K. i J. K..

<p>Oskarżony miał oczywisty powód, by zaprzeczać swojej obecności i udziałowi w pobiciu. Podobnie osoby powiązane z nim rodzinnie, zwłaszcza jego żona I., byli zainteresowani w uniknięciu przez oskarżonego odpowiedzialności karnej. Prezentowanej przez oskarżonego wersji nie potwierdził żaden obiektywny dowód.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu w pkt. 1 oraz o uchylenie wyroku Sądu I instancji w zakresie kary łącznej ustalonej w pkt. 11 wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Trudno nie oprzeć się wrażeniu, że skarżący nieco się pogubił formułując wniosek odwoławczy.</p>		

<p>Oskarżony O. P. został bowiem uznany za winnego popełnienia nie jednego, ale dwóch czynów, o czym stanowi nie pkt 1, ale pkt 7 i 9 zaskarżonego wyroku.</p> <p>Nawet jednak traktując powyższe jako oczywistą omyłkę, to i tak nie ma żadnych podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego. Żaden bowiem z zarzutów podniesionych w apelacji nie był trafny (z przyczyn opisanych już wyżej), a Sąd I instancji trafnie ustalił, iż oskarżony O. P. dopuścił się obu zarzucanych mu czynów.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary grzywny orzeczonej wobec O. P., przejawiającej się w jej rażącej łagodności, co wynikało z nienależytego uwzględnienia przez sąd I instancji okoliczności obciążających oskarżonego, w szczególności wysokiego stopnia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

społecznej
szkodliwości czynu
zarzuconego
oskarżonemu,
wysokiego stopnia
zawinienia,
wysokości
zagrożenia
ustawowego, oraz
naruszenia dobra
chronionego
prawem co
powoduje, iż
wymierzona
oskarżonemu kara:
za czyn III. opisany
w akcie oskarżenia
- 100 stawek
dziennych grzywny
przy ustaleniu
wysokości jednej
stawki dziennej
w kwocie 10
złotych, natomiast
za czyn VI. opisany
aktem oskarżenia 60
stawek dziennych
grzywny przy
ustaleniu wysokości
jednej stawki
dziennej w kwocie
10 złotych, a
w konsekwencji
orzeczenia kary
łącznej grzywny za
popelnione,
zbiegające się
przestępstwa w
wymiarze 120
stawek dziennych
po 10 złotych,
jawi się jako
kara rażąco łagodna
i nie spełniająca
swej funkcji w
zakresie prewencji
ogólnej i szczególnej
i nie zaspokajająca
społecznego
poczucia

	<p>sprawiedliwości, podczas gdy względ na cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara powinna osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uzasadniają wymierzenie kary surowszej.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Co do zasady, Sąd odwoławczy nie uwzględnił apelacji prokuratora, w której podnoszono zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, poprzez poprzestanie na wymierzeniu kary samoistnej grzywny.</p> <p>Zgodnie bowiem z art. 53 § 1 k.k. wymierzając karę sąd musi mieć na uwadze, aby nie przekraczała ona stopnia winy, społecznej szkodliwości oraz to aby orzeczona kara spełniła cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz</p>				

potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd powinien mieć również na uwadze właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego zachowanie oskarżonego przed i po popełnieniu przestępstwa.

Podkreślenia wymaga, że ustawodawca preferuje kary łagodniejszego rodzaju, chyba że kara ta może nie spełnić celów kary. Zgodnie bowiem z treścią art. 58 § 1 k.k. jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Zawarta w art. 58 § 1 k.k. dyrektywa pierwszeństwa rodzajowych kar wolnościowych, stanowi realizację konstytucyjnej zasady proporcjonalności

reakcji prawnej (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP), zgodnie z którą: „ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw”. Nie budzi wątpliwości, że pozbawienie wolności jest jedną z najdalej idących ingerencji w prawa i wolności człowieka. Ustawodawca zatem założył, że w przypadku występków zagrożonych karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności sądy będą mogły korzystać z takiej możliwości, tylko wtedy, kiedy inne kary okażą się niecelowe. Słusznie wskazuje się w orzecznictwie i doktrynie, że „sąd

zobowiązany jest wybrać taki rodzaj i rozmiar sankcji, który realizuje konstytucyjnie usprawiedliwione cele prawa karnego, w najmniejszym stopniu ogranicza prawa i wolności skazanego” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23.11.2000 roku - II AKa 147/00, KZS 2000, Nr 1, poz. 24; W. Wróbel, [w:] A. Zoll (red.), Komentarz do Kodeksu karnego. Część ogólna, Kraków 2007).

W rozpoznawanej sprawie, mając na uwadze okoliczności czynu oraz osobę sprawcy, nie było potrzeby, z punktu widzenia osiągnięcia celów kary, sięgać po karę najsurowszego rodzaju, czyli karę pozbawienia wolności. Słusznie Sąd meriti uwypuklił, że oskarżony nie był wcześniej karany. Oskarżony O. P. nie był też tak agresywny, jak drugi ze współoskarżonych. Mało tego, próbował on powstrzymać J. C. przed bardziej ekstremalnymi zachowaniami i

sam pokrzywdzony stwierdził, że dzięki temu oskarżonemu [czyli O. P.] „moja żona nie dostała kluczem od tego drugiego” (k. 214v).

Tak więc – również w przekonaniu Sądu Okręgowego – trzeba to wszystko także mieć na uwadze, co powoduje, że w realiach przedmiotowej sprawy, wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów wychowawczych i zapobiegawczych jest wymierzenie samoistnej grzywny, która uwzględnia stopień zawinienia, sylwetkę sprawcy i jest adekwatna do wagi czynu. Taka kara będzie stanowiła dla oskarżonego wymiarną i realną dolegliwość wpływającą na uzmysłowienie mu nieopłacalności tego typu zachowań i nieuchronności reakcji karnej, a także wystarczająco wpłynie na postawę oskarżonego w kierunku przestrzegania przez niego społecznie akceptowalnych norm zachowania.

Natomiast Sąd odwoławczy uznał, iż ustalenie wobec oskarżonego O. P. wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 złotych jest rozstrzygnięciem rażąco łagodnym. Zgodnie bowiem z treścią art. 33 § 3 k.k. stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2000 złotych. Stawka 10 złotych jest więc stawką absolutnie minimalną, przeznaczoną do orzekania wobec osób znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej. Natomiast oskarżony jest przedsiębiorcą, prowadzącym działalność gospodarczą, i sam wskazał, że jego dochodem miesięcznym jest kwota 5 tysięcy złotych. W takiej sytuacji kwota stawki dziennej w wysokości 10 złotych jest zupełnie nieadekwatna i należało ją określić na kwotę co najmniej 2 razy większą, czyli 20 złotych.

Wniosek

<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez: orzeczenie wobec oskarżonego O. P.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - za czyn III. opisany w akcie oskarżenia kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności; - za czyn IV. opisany w akcie oskarżenia kary czterech miesięcy pozbawienia wolności; - kary łącznej w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat - obowiązku informowania kuratora o przebiegu próby; - zasądzenie kosztów i opłat sądowych; - w pozostałym zakresie o utrzymanie wyroku w mocy. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

<p>Z przyczyn wskazanych wyżej Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zaostrożenia oskarżonemu kary, poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności zamiast kary samoistnej grzywny.</p> <p>Uwzględniając jednakże kierunek wniesionej apelacji na niekorzyść oskarżonego, Sąd odwoławczy zmienił wysokość jednej stawki dziennej grzywny orzeczonej wobec oskarżonego.</p> <p>Zgodnie z wnioskiem apelującego, Sąd Okręgowy obciążył też oskarżonego opłatą sądową i częściowo kosztami postępowania, nie znajdując podstaw do zwolnienia go w całości z tego obowiązku.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

ROZSTRZYGNIĘCIE**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

za wyjątkiem niżej
opisanej zmiany,
dotyczącej wymiaru
kary – pozostały
zakres zaskarżonego
wyroku.

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

Jak już wyżej
wskazano w pkt 3.1
– 3.2, Sąd Okręgowy
nie znalazł podstaw
do uwzględnienia
apelacji w kierunku
zmiany
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienia
oskarżonego od
zarzucanych mu
czynów, bądź
wymierzenia mu
kary pozbawienia
wolności. Tak więc,
poza modyfikacją
wymiaru kary
grzywny, o której
mowa niżej,
zaskarżony wyrok
– jako słuszny
i odpowiadający

prawy – należało utrzymać w mocy .			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Wysokość orzeczonej stawki dziennej grzywny .			
Zwięźle o powodach zmiany			
Powody ww. zmiany zostały przedstawione w części 3.2 niniejszego uzasadnienia.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	nowo przewodu w całości		
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	O kosztach postępowania odwoławczego, Sąd orzekł na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. Wysokość opłaty za obie instancje Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o treść art. 10 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz.223 z późn. zm.).	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego O. P.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w zakresie zarzucanych oskarżonemu O. P. czynów oraz w zakresie kary i środków karnych powiązanych z tym rozstrzygnięciem tj. w pkt. 7, 8, 9, 10, 11.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara orzeczona wobec oskarżonego O. P.
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana